

РЕШЕНИЕ

№ 744

гр. София, 07.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 29.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2944** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба от У. П. И., гражданин на Федерална Република Н. като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е заповед № УРИ 5392 ПАМ - 112/28.02.2019 г. на началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, както и заповед № 513000ПАМ-6/28.02.2019 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която е прекратено производството по заявление рег. № 240506/14.11.2018 г. за продължаване на срока на пребиваване в Република България, подадено от У. П. И., гражданин на Федерална Република Н..

В жалбата се поддържа, че заповедите са издадени в противоречие с материалния закон - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. С изложени в жалбата мотиви жалбоподателят прави искане за постановяване на решение, с което да бъдат отменени оспорваните административни актове.

Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи изразява становище за неоснователност на жалбата (в представени по делото писмени бележки).

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорените

административни заповеди и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № УРИ 5392 ПАМ - 112/28.02.2019 г. на началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи на У. П. И., гражданин на Федерална Република Н. е наложена принудителна административна мярка връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. Заповедта е издадена на основание чл. 41, т. 2 от Закона за чужденците в Република България. От събраните по делото доказателства се установява, че У. П. И., гражданин на Федерална Република Н. е бил със статут на продължително пребиваващ в Република България чужденец с разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено от Столичната дирекция на вътрешните работи, със срок до 14.11.2018 г., издадено на основание чл. 24в, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (съгласно посочения текст разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище). Като доказателство по спора е представено и уверение № 596/07.10.2019 г., издадено от Висшето училище по застраховане и финанси, в което е отбелязано, че гражданинът на Федерална Република Н. е записан като редовен студент във Висшето училище по застраховане и финанси в летния семестър на първи курс през учебната 2019/2020 г.

От събраните по делото доказателства се установява, че У. П. И. е подал заявление рег. № 240506/14.11.2018 г. за продължаване на срока на пребиваване в Република България. Към заявлението чужденецът е приложил ксерокопие на страницата с личните данни и печат от последно влизане от национален паспорт № А03310602, издаден от Федерална Република България, валиден до 10.08.2016 г., ксерокопие на страницата с личните данни от нов национален паспорт № А07551869, издаден от Федерална Република Н. на 29.06.2016 г., валиден до 28.06.2021 г., ксерокопие на разрешение за пребиваване №[ЕИК], с валидност до 14.11.2018 г., ксерокопие на договор за наем от 25.01.2018 г. След установено обстоятелство, че не са били представени необходимите документи за разглеждане на заявлението, до чужденеца е било изготвено уведомително писмо № 240506/14.11.2018 г., че заявлението ще бъде разгледано след представянето им, с отбелязването, че в случай, че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството ще бъде прекратено, като заявлението не подлежи на повторно преразглеждане. От събраните по делото доказателства се установява, че това писмо е било връчено на чужденеца на 28.02.2019 г. На същата дата е издадена заповедта на началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която е прекратено производството по подаденото заявление за продължаване на срока на пребиваване, на същата дата служител от отдел „Миграция“ е отнел от гражданина на Федерална Република Н. нигерийски паспорт № А07551869, издаден на 29.06.2016 г. и валиден до 28.06.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК и е допустима. Жалбата е подадена и срещу подлежащи на оспорване административни актове. Съгласно чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България заповедите за налагане на принудителни административни мерки могат да се обжалват при условията и по реда на Административнопроцесуалния

кодекс.

Като прецени доказателствата по делото и обсъди основанията, посочени от жалбоподателя, както и извърши служебна проверка за валидността и законосъобразността на оспорените административни актове в съответствие с чл. 168 от АПК, съдът прави изводи за законосъобразност на заповед № УРИ 5392 ПАМ - 112/28.02.2019 г. на началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, и за незаконосъобразност на заповед № 513000ПАМ-6/28.02.2019 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която е прекратено производството по заявление рег. № 240506/14.11.2018 г. за продължаване на срока на пребиваване в Република България, подадено от У. П. И., гражданин на Федерална Република Н..

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите правилно са установени от административния орган. От събраните по делото доказателства се установява, това е обстоятелство, по което страните не спорят, че У. П. И., гражданин на Федерална Република Н. е бил със статут на продължително пребиваващ в Република България чужденец с разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено от Столичната дирекция на вътрешните работи, със срок до 14.11.2018 г., издадено на основание чл. 24в, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (съгласно посочения текст разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище). Като доказателство по спора е представено и уверение № 596/07.10.2019 г., издадено от Висшето училище по застраховане и финанси, в което е отбелязано, че гражданинът на Федерална Република Н. е записан като редовен студент във Висшето училище по застраховане и финанси в летния семестър на първи курс през учебната 2019/2020 г. Съгласно чл. 22, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4; международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим; актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България; разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Действително съобразно нормата на чл. 24в, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище. Обстоятелството, че лицето е прието като студент в редовна форма на обучение не представлява самостоятелно основание за неговото пребиваване на територията на Република България, а е предпоставка, която следва да е налице, за да може съответното лице да получи разрешение на продължително пребиваване. В процесния случай се установява обстоятелството, че лицето е притежавало разрешение за продължително пребиваване, което е изтекло на 14.11.2018 г. От събраните по делото доказателства също така се установява, че чужденецът е подал искане за продължаване на пребиваването си в Република България едва на 14.11.2018 г. От събраните по делото доказателства не се установява обстоятелството до тази дата чужденецът да е подал заявление за продължаване на пребиваването си в Република България. При съобразяването на това обстоятелство, на основание чл. 41,

т. 2 от Закона за чужденците в Република България е издадена и обжалваната в това съдебно производство заповед. Съгласно посочения текст връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б. Разрешеният срок за пребиваване на чужденеца на територията на Република България е бил до 14.11.2018 г. При съобразяването на това обстоятелство се налага извода за законосъобразност на обжалваната заповед. Следва да се съобрази обстоятелството, че на чужденеца не е била наложена принудителна административна мярка експулсиране, а наложената принудителна административна мярка е връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, което обосновава извода за неприложимост на чл. 44а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (съгласно посочения текст чужденец, на който е наложена принудителна административна мярка експулсиране, не се експулсира в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение). Жалбоподателят е гражданин на трета страна по смисъла на директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (по нататък наречена директивата за връщане). Съгласно член 2, параграф 1 от Директивата за връщане, тази директива се прилага само по отношение на незаконно пребиваващи на територията на държава членка граждани на трети страни. Член 3, точка 2 от Директивата за връщане определя понятието „незаконен престой“ като присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка. От събраните по делото доказателства също така се установява, че чужденецът е в незаконен престой на територията на Република България по смисъла на чл. 3, т. 2 от директивата, съгласно който незаконен престой е всяко присъствие на територията на държава-членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. Неотносими към законосъобразността на обжалваната заповед са причините, поради които чужденецът не желае да се завърне в страната си произход. При съобразяване на обстоятелството на издадена заповед за връщане на чужденеца в страната му на произход, органите на Министерството на вътрешните работи, на основание чл. 31, ал. 1, т. 4 от Закона за чужденците в Република България са отнели временно документите за задгранично пътуване на чужденеца. При съобразяването на това обстоятелство направеното в жалбата искане за връщане на тези документи е неоснователно. Така направените изводи не се отричат от представеното по делото доказателство, а именно уверение № 596/07.10.2019 г., издадено от Висшето училище по застраховане и финанси, в което е отбелязано, че гражданинът на Федерална Република Н. е записан като редовен студент във Висшето училище по застраховане и финанси в летния семестър на първи курс през учебната 2019/2020 г. Това доказателство е неотносимо към този правен спор, като неговата относимост подлежи на преценка при образувано административно производство по издаване на разрешение за продължително пребиваване по реда на чл. 24в, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България. При разглеждането на правния спор по законосъобразността на издадена заповед по чл. 41, т. 2 от Закона за чужденците в

Република България подлежи на преценка единствено обстоятелството дали чужденецът е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок. В процесния случай, чужденецът не е напуснал страната до 14.11.2018 г., а искането за продължаване на пребиваването е било подадено едва на 14.11.2018 г. (съобразно чл. 14, ал. 2, изречение първо от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешението срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България). При съобразяването на тези обстоятелства, тази заповед се определя като законосъобразна.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред тази съдебна инстанция е и заповед № 513000ПАМ-6/28.02.2019 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която е прекратено производството по заявление рег. № 240506/14.11.2018 г. за продължаване на срока на пребиваване в Република България, подадено от У. П. И., гражданин на Федерална Република Н.. От мотивите на заповедта се установява, че производството е прекратено на основание чл. 14, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България поради обстоятелството, че в 14-дневния срок по чл. 14, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България. Съгласно чл. 14, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешението срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане. В процесния случай от събраните по делото доказателства се установява, че чужденецът е бил уведомен за необходимостта от представяне на допълнителни документи на 28.02.2019 г., която дата е и датата на издаване на заповедта за прекратяване на производството по подаденото заявление за продължаване на пребиваването. От събраните по делото доказателства не се установява съобщаване на друга дата на чужденеца относно необходимостта от представяне на документи. При съобразяване на това обстоятелство следва несъмнения извод, че заповедта за прекратяване на производството е била издадена преди изтичането на 14-дневния срок, и доколкото основанието за прекратяване на производството е именно обстоятелството на непредставяне на изисканите документи в този срок, то следва извода, че същата е незаконосъобразна. При тези изводи за незаконосъобразност на издадената заповед, същата следва да се отмени като незаконосъобразна, доколкото естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да изпрати на началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи за произнасяне по по заявление рег. № 240506/14.11.2018 г. за продължаване на срока на пребиваване в Република България, подадено от У. П. И., гражданин на Федерална Република Н..

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски

(по представен списък) общо в размер на 910 лв., представляващи внесена държавна такса за образуване на съдебното производство в размер на 10 лв. и 900 лв. възнаграждение за адвокат. В представените по делото писмени бележки от процесуален представител на ответника по спора е направено възражение за прекомерност на възнаграждението за адвокат, което е основателно. Спорът не е с фактическа и правна сложност, по делото е проведено едно съдебно заседание, поради което на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да се осъди Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати в полза на У. П. И., гражданин на Федерална Република Н. възнаграждение за адвокат в размер на 500 лв.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение първо, предложение последно от АПК и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. П. И., гражданин на Федерална Република Н. срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ - 112/28.02.2019 г. на началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, като неоснователна.

ОТМЕНЯ заповед № 513000ПАМ-6/28.02.2019 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която е прекратено производството по заявление рег. № 240506/14.11.2018 г. за продължаване на срока на пребиваване в Република България, подадено от У. П. И., гражданин на Федерална Република Н..

ИЗПРАЩА преписката НА началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, за произнасяне по по заявление рег. № 240506/14.11.2018 г. за продължаване на срока на пребиваване в Република България, подадено от У. П. И., гражданин на Федерална Република Н..

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати в полза на У. П. И., гражданин на Федерална Република Н. възнаграждение за адвокат в размер на 500 лв. и разноските по делото в размер на 10 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

